

всичко бе спокойно. Далече по бойниците на Клокотнишката крепост равномерно се движеха нагоре-надолу блястателите. Там те щяха да приношуват и на следния ден отново да тръгнат към северозапад. Авангардът пое котловината, която почваше между брега на Мала и склоновете на Кайряка. Войската се стесни, широките редици се разделиха по на три. Като безкрайна змия се проточи несметната рат. Хилнархиите се разделиха на тагми, тагмите на туми, а тумите на лехи. Когато първата лоха от 16 души почна да преминава Гидиклийска, по теснината между Бели камък и реката се точеха още десетки туми от по двесте души, а в това време Мала река прегазваха тугми от по четиристотин души и хилнархии от по хиляда. Докато зад реката чакаха ред многобройни мерии от по три-четири хиляди пешаци.

Така полека се изнизваше Комненовата войска по посока на крепостта. В морна стъпка и оборено чело. Крепостта не би могла да побере всички. Кой ли щяха да бъдат щастливците, които ще останат да приношуват на закрито, докато тия, които звукът на тръбата завари навън, ще останат да разпънат шатри там, където ги застигне познатият знак. А може би щяха да получат заповед да продължат на запад и да заемат през нощта Станимакашката твърдиня. Бавността и мудността на кир Тодор ги сърдеше. Италианските наемници предпочитаха боя да свърши по-скоро, за да получат платата си, защото после смятаха да отидат на служба в Константинопол. Те бяха по-скромни в храната, с любезна обноска, ала упорити и държаха за изпълнението на дадената дума. Аламанските наемници се разкайваха, гдето са послушали съветите на император Фридрих да идват тъй далече на бран. Те по-мъчно се задоволяваха, искаха по-оболно ядене, но бяха извънредно издържливи и храбри. Общата плячка бе грамадна, ала до сега те още нищо не бяха разграбили, освен обикновените селски колиби и тук таме някои по-богати манастири.

Семейството на Комнен, заедно с целия му двор, пътуваше по сре-